

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Важно је читати и уживати у свакој написаној реченици

У овој књизи Дејана Алексића на шалвив и занимљив начин описан је живот прича. Приче су као и људи, има их разних. Неке су размажене, неке досадне, неке празне, а неке плашљиве.

Највише су ми се допале приче: „О једној размаженој причи“, „Ко чита не скита“, „Празна прича“ и „Господин зид“.

„Ко чита не скита“ је прича о једном вуку који за себе мисли да је једна велика незналица. Захваљујући једној буви која живи у његовом крзну сазнаје за књиге, које када их читамо, лече од незнања. Тако је вук пожелео да научи да чита.

„Празна прича“ је прича која нема ништа од онога што би свака прича морала да има. Ова прича је празна и њој је у помоћ притекао један доктор. Он је причи испричао да је као мали имао једног плишаног меду којег је нажалост изгубио. Празној причи је било жао, па је одлучила да постане прича о дечаку и његовом меди, али са срећним крајем. И тако она више није била празна.

„Господин Зид“ је прича о зиду који је тужан јер не зна да чита. Молио је једну огласну таблу да га научи да чита, али је она то одбила јер зиду не би било пријатно да прочита шта све пише на њему. Једнога дана, један сликар је пожелео да од ружног зида направи право уметничко дело. Он је у томе успео. Зиду су се многи дивили, али је он и даље био тужан зато што још увек није научио да чита.

„Размажена прича“ захтева од писца да из ње избаци главног лика, вука. Она се стално жали на његове буве. Захтева да се све тачке и зарези из ње обришу зато што је подсећају на њих.

Ову књигу бих препоручила свима јер је веома занимљива. Читајући је сазнајемо како настају и живе приче и колико је важно читати и уживати у свакој написаној реченици.